

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: V. T. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-121/LE-BA02-HA10-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Dne 31. 7. 2019 podal žalobce žalobu, kterou se domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-121/LE-BA02-HA10-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v aktuálním znění (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s okolnostmi jeho případu, nezohlednil jeho soukromý a rodinný život, a to zejména s ohledem na práva jeho nezletilých dětí a rovněž nevzal v úvahu nelehkou důkazní situaci žalobce. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že důvodem žádosti je mimo jiné obava z vyhrožování fyzickým napadením, únosem a zabitím vůči jeho osobě ze strany jeho věřitelů. Žalovaný uvedený důvod žádosti označil za irelevantní především z důvodu, že původcem újmy, kterou žalobce argumentoval, není veřejná moc, a rovněž proto, že žalobce nevyužil proti hrozícímu nebezpečí ochrany vietnamského státu.
3. Žalobce se závěry, že Vietnam je schopen poskytnout mu dostatečnou ochranu před vážnou újmou hrozící ze strany třetích osob, nesouhlasí. Žalobce nevěří, že by mu ze strany státu byla poskytnuta ochrana, a to ani ze stran policejních orgánů, a proto se obává o svůj život, pokud by se musel do Vietnamu vrátit. Žalobce dále sdělil, že odcestování do Vietnamu by byl zásah do rodinného a soukromého života nejen samotného žalobce, ale také jeho nezletilých dětí. Poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-81 a uzavřel, že nutnost jeho vycestování je nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života, s ohledem na nízký věk dětí, a také s ohledem na nejistotu návratu žalobce ze země původu. Žalobce dále uvedl, že ve svém postavení je v typicky těžší důkazní pozici, kdy svá tvrzení často opírá o důkazy, které nemá k dispozici a je nemožné si je obstarat. Toto své tvrzení opřel o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 14/2013-32 a sdělil, že s ohledem na autoritářský režim v jeho rodné zemi, je těžké prokázat, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že zkorumpované policejní orgány by mu neposkytly žádnou ochranu.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť pobýval na území České republiky od roku 2015 nelegálně. Návrat do země původu žalobce odmítá kvůli dluhům u svých věřitelů, které není schopen splácet. Z informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu existují možnosti, které může žalobce při ochraně svých práv využít. Posouzení žalobcova případu je dle žalovaného v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která poskytuje dostatečné odpovědi na všechny žalobní námitky. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 2. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení tím způsobem, že Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie,

oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodlo pod č. j. KRPA-71222-18/ČJ-2019-000022-ZSV dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) tak, že se žalobce zajistil za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění byla stanovena na 90 dní. Z uvedeného rozhodnutí vyplynulo mj., že dne 17. 2. 2019 provedla hlídka cizinecké policie kontrolu cizince vietnamské státní příslušnosti na Praze 4, kdy bylo zjištěno, že fotka na pobytové kartě se neshoduje se skutečnou podobou cizince. Z tohoto důvodu policie cizince zajistila. Dne 18. 2. 2019 byl s cizincem sepsán protokol o podání vysvětlení, kde sdělil své osobní údaje. Dále že do České republiky přicestoval v roce 2008 na platný cestovní doklad a vízum za účelem podnikání. V roce 2015 nebylo jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu na území České republiky vyhověno, i přesto si pobyt na území České republiky prodlužoval. Žalobce rovněž uvedl, že si je plně vědom toho, že je na území České republiky neoprávněně. Žalobce také uvedl, kde se na území České republiky zdržuje, že je svobodný, bezdětný, a že mu v návratu do jeho rodné země, kde má rodiče, nic nebrání. Zároveň dne 18. 2. 2019 rozhodlo Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č. j. KRPA-71222-24/ČJ-2019-000022-ZSV dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců tak, že se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. Zároveň byla žalobci stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. S ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl správní orgán k závěru, že jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Dne 20. 2. 2019 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o azylu s odůvodněním, že se nemůže vrátit do Vietnamu, jelikož dluží peníze, a díky tomu se bojí o svůj život, pokud by se musel vrátit. Dne 22. 2. 2019 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců pod č. j. OAM-121/LE-BA02-VL13-PS-2019, kdy byla stanovena doba trvání zajištění do 10. 6. 2019. Dne 25. 2. 2019 poskytl žalobce údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde mimo jiné uvedl, že je ženatý a má dvě děti.

6. Dne 7. 3. 2019 byl s žalobcem proveden v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany pohovor, kde uvedl, že z Vietnamu odcestoval přibližně v polovině roku 2008 za účelem podnikání na území České republiky, a také proto, že měl ve své rodné zemi finanční problémy. Vycestoval na základě svého vlastního cestovního pasu, který si poté na ambasádě v Praze vyřizoval znovu. V roce 2014 vycestoval do své rodné země, aby vyřešil své finanční problémy, ovšem to se mu nepodařilo. Bylo mu ze stran jeho věřitelů vyhrožováno a to i fyzickými útoky na jeho osobu. Žalobce uvedl, že se nikdy neobrátil na vietnamskou policii.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018 a z 28. 1. 2019. Zároveň je součástí spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 18. 2. 2019, ev. č. ZS46873, vydané k žádosti Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ve věci vycestování žalobce, podle jehož závěrů ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
8. Dne 6. 5. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a

způsobu jejich využití. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nenavrhoval. Žalobce nadříve uvedené sdělil, že by chtěl požádat o azyl v Německu, jelikož jeho manželka si v Německu pronajala dům.

9. Následně dne 21. 6. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt v ČR, jelikož od roku 2015 pobýval na území České republiky nelegálně. Návrat do země odmítá kvůli finančním problémům, které tam má. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo svého tvrzeného důvodu k opuštění vlasti. Tvrzené obavy ze stran věřitelů kvůli svým dluhům nelze vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nelze vyhodnotit jako pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o výdělek a legalizaci pobytu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
11. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V případě žalobce je pak pro rozhodnutí podstatné také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 18. 2. 2019, ev. č. ZS46873 jako podklad pro vycestování žalobce. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce se nikdy na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Odkaz žalobce na zkorumpované policejní orgány, které by mu dle jeho slov neposkytly žádnou ochranu, je nutno zejména pro jejich absolutní obecnost odmítnout. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy nenamítl, že by se na státní orgány nemohl obrátit, resp. že se na ně neobrátil pro důvody uvedené žalobcem v žalobě. Ani krajskému soudu nejsou z úřední činnosti ani jinak známy jakékoli informace o tom, že by byly vietnamské policejní orgány zkorumpované. Naopak zprávy o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu považuje krajský soud za zcela dostačující a podložené. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
12. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před

vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. “V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento sdělil, že „Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“

13. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Lze také přisvědčit žalovanému, pokud jako okolnost v neprospěch žalobce zohlednil, že o mezinárodní ochranu požádal až v návaznosti na zajištění za účelem správního vyhoštění. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Pro krajský soud není rovněž relevantní skutečnost, že žalobce odešel ze země původu pro své dluhy, které ve své zemi v době opuštění měl.
14. Krajský soud si rovněž dovoluje upozornit, na zcela rozpornou výpověď žalobce, a z toho odvozenou účelovost jeho výpovědi. Poukazuje přitom na protokol o podání vysvětlení ze dne 18. 2. 2019, kdy žalobce mimo jiné uvedl, že je svobodný, bezdětný a k návratu do jeho rodné země mu nic nebrání. Dne 20. 2. 2019, tedy po dvou dnech od prvního podání vysvětlení žalobce v podání o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o azylu, svou žádost zdůvodnil tím, že se do své rodné země nemůže vrátit, jelikož tam dluží svým věřitelům peníze. Další zjevný rozpor ve svých výpovědích krajský soud spatřuje v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 2. 2019, kde uvedl, že je ženatý a má dvě děti. Přičemž v protokolu o podání vysvětlení ze dne 18. 2. 2019 uvedl, že je svobodný a bezdětný. V rámci těchto rozdílných výpovědí, týkající se jeho osobních vztahů, se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že je velice podivné, že by žalobce v rozmezí jednoho týdne uvedl, takto rozdílné výpovědi a pozapomněl by na svou manželku a děti. Z toho lze bez jakýchkoli pochybností tvrdit, že žalobce vypovídal zjevně účelně, tak aby mu byla poskytnuta mezinárodní ochrana. Uvedená skutečnost pouze potvrzuje závěr, že napadené rozhodnutí nemůže představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který by byl dle slov žalobce s ohledem na napadené rozhodnutí, nepřiměřený. Krajský soud má za to, že

žalovaný s dopadem na soukromý a rodinný život žalobce dostatečně vypořádal, a to s přihlédnutím k judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 v otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného na čl. 8 Evropské Úmluvy o lidských právech).

Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce